

Łódź, dnia 24 listopada 2023 r.

**Komisja Uniwersytetu Łódzkiego
do spraw stopni naukowych
w dyscyplinie nauki prawne
ul. Kopcińskiego 8/12
90-232 Łódź**

Pan
dr Wojciech Maruchin
reprezentowany przez
r. pr. prof. dr. hab. Huberta Izdebskiego

DECYZJA nr 9/ST/2023

Na podstawie art. 123 i 124 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U 2023, poz.775, dalej: k.p.a.) w zw. z art. 178 ust. 3 oraz art. 221 ust. 12 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U 2023 poz. 742 ze zm., dalej: p.s.w.n.), art. 178 ust. 2 p.s.w.n. oraz § 34 Statutu Uniwersytetu Łódzkiego przyjętego uchwałą Senatu Uniwersytetu Łódzkiego nr 440 z dnia 27 maja 2019 r. ze zm. (dalej: Statut)

Komisja Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinie nauki prawne

**odmawia Panu dr. Wojciechowi Maruchinowi nadania stopnia doktora habilitowanego
w dyscyplinie nauki prawne**

UZASADNIENIE

Dr Wojciech Maruchin wnioskiem z 11 maja 2020 r. wystąpił o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego, wskazując Radę Dyscyplin Naukowych Nauki Prawne oraz Ekonomia i Finanse Uniwersytetu Wrocławskiego jako jednostkę właściwą do przeprowadzenia tego postępowania. Jako osiągnięcie naukowe, będące podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego, wskazał monografię pt. „Reforma zasad wymierzania i egzekwowania sankcji podatkowych”, Warszawa 2018 r.

W dniu 1 czerwca 2020 r. Rada Dyscyplin Naukowych Nauki Prawne oraz Ekonomia i Finanse Uniwersytetu Wrocławskiego wyraziła zgodę na przeprowadzenie powyższego postępowania.

Na posiedzeniu 12 maja 2021 r. Komisja habilitacyjna podjęła uchwałę w sprawie przeprowadzenia kolokwium habilitacyjnego, ustalając termin na dzień 26 maja 2021 r.

Na posiedzeniu 26 maja 2021 r. Komisja habilitacyjna, po zapoznaniu się z recenzjami i opiniami jej członków oraz po dokonaniu oceny przeprowadzonego kolokwium habilitacyjnego, podjęła uchwałę negatywnie opiniującą wniosek o nadanie dr. Wojciechowi Maruchinowi stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne.

W rezultacie przyjęcia ww. uchwały przez Komisję habilitacyjną Rada Dyscyplin Naukowych Nauki Prawne oraz Ekonomia i Finanse Uniwersytetu Wrocławskiego uchwałą nr 81/VI/2021 z dnia 21 czerwca 2021 r. odmówiła nadania dr. Wojciechowi Maruchinowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne.

Od powyższej uchwały, pismem z 24 sierpnia 2021 r., złożonym za pośrednictwem Rady Dyscyplin Naukowych Nauki Prawne oraz Ekonomia i Finanse Uniwersytetu Wrocławskiego, dr Wojciech Maruchin wniósł odwołanie do Rady Doskonałości Naukowej (RDN).

Decyzją z 28 listopada 2022 r. RDN uchyliła zaskarżoną uchwałę Rady Dyscyplin Naukowych Nauki Prawne oraz Ekonomia i Finanse Uniwersytetu Wrocławskiego, przekazując sprawę Uniwersytetowi Łódzkiemu do ponownego rozpatrzenia. Zdaniem RDN, w toku postępowania przed dotychczasowym organem I instancji doszło do uchybień proceduralnych, które musiały skutkować uznaniem odwołania za uzasadnione. RDN wskazała, że przy ponownym rozpatrzeniu sprawy podmiot habilitujący jeszcze raz powinien rozważyć cały materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie i przeprowadzić stosowane głosowanie, biorąc pod uwagę argumenty wskazane w decyzji organu odwoławczego, jak również prawidłowo uzasadnić swoje stanowisko.

Dokumenty RDN wpłynęły do Komisji Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinie nauki prawne (dalej: Komisja UŁ) w grudniu 2022 r.

Mając na uwadze powyższe, należy w pierwszej kolejności podkreślić, że Komisja UŁ stała się dysponentem postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego Panu dr. Wojciechowi Maruchinowi na jego szczególnym etapie. RDN nie doprowadziła bowiem do zakwestionowania uchwały z 26 maja 2021 r. Komisji habilitacyjnej, powołanej na potrzeby postępowania prowadzonego wcześniej przez Radę Dyscyplin Naukowych Nauki Prawne oraz Ekonomia i Finanse Uniwersytetu Wrocławskiego, negatywnie opiniującą wniosek Pana dr. Wojciecha Maruchina o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki prawne. Co prawda, RDN w uzasadnieniu swojej decyzji wskazała, że uchwała podjęta przez Komisję habilitacyjną nie zawiera uzasadnienia w takim zakresie, w jakim mogłoby ono wyjaśniać w sposób jednoznaczny merytoryczne przyczyny jej podjęcia, jednak - niejako sanując tę wadę – dodała, że Przewodniczący Komisji obecny na posiedzeniu Rady Dyscyplin jednoznacznie wskazał motywy podjęcia opinii negatywnej (s. 6 decyzji RDN). Tym samym RDN nie stwierdziła, że wytknięta wadliwość miała znaczenie dla sprawy i jest tym uchybieniem proceduralnym, które z uwagi na swoją wagę miałyby przesądzać o uchyleniu zaskarżonej decyzji Rady Dyscyplin Naukowych Nauki Prawne oraz Ekonomia i Finanse Uniwersytetu Wrocławskiego. Co więcej, organ odwoławczy w wytycznych skierowanych do Uniwersytetu Łódzkiego, jako podmiotu habilitującego ponownie rozpoznającego sprawę, nie zawarł żadnej dyrektywy, czy sugestii, z której jednoznacznie wynikałaby konieczność uzyskania nowej opinii Komisji habilitacyjnej, lecz nakazał ponowne rozważenie całego materiału zgromadzonego w sprawie i przeprowadzenie stosownego głosowania.

W nawiązaniu do powyższej sekwencji zdarzeń, Komisja UŁ, we właściwości której znalazło się przedmiotowe postępowanie, po analizie materiału dowodowego, jak i samej decyzji RDN, powzięła wątpliwości, czy powinna podjąć działania literalnie wypełniające wytyczne zawarte w rozstrzygnięciu RDN, czemu dała wyraz w swoim postanowieniu z 27 stycznia 2023 r. skierowanym do organu

odwoławczego, zwracając się w nim do RDN o wyznaczenie 4 członków do składu „nowej” komisji habilitacyjnej w przedmiotowym postępowaniu. Komisja UŁ zauważyła bowiem, że zgodnie z tym, co wynika z decyzji RDN z 28 listopada 2022 r., powodem uwzględnienia odwołania dr. W. Maruchina, było stwierdzenie przez organ odwoławczy uchybień proceduralnych w postępowaniu pierwotnie zajmującego się sprawą podmiotu habilitującego. W ramach wytycznych dla aktualnie rozpoznającego sprawę podmiotu habilitującego RDN wskazała konieczność rozważenia całego materiału dowodowego w sprawie i przeprowadzenie stosownych argumentów wskazanych w decyzji RDN z 28 listopada 2022 r. Jednakże Komisja UŁ zauważyła, że w ww. decyzji zwrócono uwagę na szereg zarzucanych przez Wnioskodawcę nieprawidłowości odnoszących się do przebiegu kolokwium habilitacyjnego, w tym: co do zakresu przedmiotowego tej czynności, tendencyjności zadawanych habilitantowi pytań, personaliów osób uczestniczących w kolokwium, braku odzwierciedlenia w protokole faktycznego przebiegu kolokwium, które powinny, a nie zostały wiążąco ocenione w postępowaniu przed RDN, podobnie jak zarzut niepodjęcia przez komisję habilitacyjną opinii w przedmiocie nadania stopnia doktora habilitowanego, czy zarzuty braku wyłączenia przewodniczącego komisji habilitacyjnej oraz jednego z recenzentów. Ponadto, decyzja organu odwoławczego nie stanowiła de facto wyrazu kontroli rozstrzygnięcia objętego odwołaniem Habilitanta, lecz sprowadzała się do licznych stwierdzeń, koncentrujących się wokół tego, że opinia podmiotu habilitującego (Uniwersytetu Wrocławskiego) odnośnie do wniesionego przez dr. W. Maruchina odwołania, nie odnosiła się do wszystkich podniesionych w tym odwołaniu zarzutów. Pomijając fakt, że przedmiotem kontroli instancyjnej nie uczyniono właściwego, tj. zaskarżonego aktu, to jeszcze nie dostrzeżono oczywistej kwestii, że opinia podmiotu habilitującego odnośnie do wniesionego odwołania ze swej natury nie musi zawierać żadnych szczegółowych odniesień względem wskazanych w odwołaniu zarzutów, wszak jej treść nie ma charakteru wiążącego ani dla tego podmiotu ani dla organu odwoławczego. Tym samym zamiast polemiki z zarzutami odwołania opinia taka mogłaby się ograniczać do ich uznania za uzasadnione albo stwierdzenia, że są bezzasadne. Konsekwencją niedokonania przez RDN merytorycznej oceny zarzutów odwołania była próba przerzucenia tego ciężaru na wyznaczony nowy podmiot habilitujący, którego rolą nie jest jednak zastępowanie organu odwoławczego w jego kompetencjach. Komisja UŁ uznała zatem, że optymalnym rozwiązaniem w tej sytuacji będzie powołanie nowej komisji habilitacyjnej, która na podstawie dotychczas zgromadzonego materiału, jak i materiału zgromadzonego w toku własnych czynności, przeprowadzi przypisane jej ustawą kroki w sposób wolny od zarzutów i wątpliwości, które formułował Habilitant, a o zasadności których RDN nie wypowiedziała się w treści decyzji z 28 listopada 2022 r. Działanie takie wydawało się dodatkowo o tyle uzasadnione, że prowadząca ponownie postępowanie Komisja UŁ nie dysponowała pełnym materiałem dowodowym, w tym nagraniami z przebiegu kolokwium habilitacyjnego. Z poczynionych zaś ustaleń z Uniwersytetem Wrocławskim wynikało, że nie było możliwości uzupełnienia tego materiału.

Niezależnie od powyższego, pismem 7 lipca 2023 r., Przewodnicząca Komisji UŁ, dr hab. Monika Bogucka-Felczak, prof. UŁ zwróciła się do Habilitanta z prośbą o złożenie wymaganych w postępowaniu habilitacyjnym dokumentów w terminie do 4 sierpnia 2023 r. W odpowiedzi na to pismo pełnomocnik Habilitanta, w piśmie z 11 lipca 2023 r. poinformował, że jego mocodawca przebywa za granicą, dlatego prośba o złożenie kompletu dokumentacji we wskazanym terminie jest niemożliwa do spełnienia. Nadto dodał, że cała wymagana dokumentacja została już przedłożona w celu wszczęcia postępowania w 2020 r. Z pisma pełnomocnika wynikało również, że kontestuje on podjęcie przez Komisję UŁ działań zmierzających w kierunku powołania nowej komisji habilitacyjnej. Wskazał on bowiem, że decyzją RDN, podjętą w następstwie złożonego odwołania, Uniwersytet Łódzki został wyznaczony do przeprowadzenia określonych czynności postępowania, a nie całego postępowania, którego istotna część została już, przy braku zakwestionowania go przez Habilitanta, przeprowadzona - dotyczy to również wyznaczenia przez RDN nowych członków komisji habilitacyjnej. W toczącym się postępowaniu UŁ powinien więc, zdaniem pełnomocnika Habilitanta, uzyskać od organu II instancji

(RDN) całość akt tego postępowania i prowadzić je na ich podstawie. W tym miejscu wypada jednak wskazać, że Komisja UŁ, mimo podjętych starań, nie uzyskała całości materiału dowodowego. Jakkolwiek w ramach przekazania akt otrzymała jeden egzemplarz monografii habilitacyjnej, to jednak nie otrzymała żadnych dodatkowych ani oryginałów ani kopii pozostałego dorobku Habilitanta i z tego powodu zwracała się bezpośrednio do zainteresowanego o uzupełnienie materiału dowodowego. Trzeba bowiem zauważyć, że postępowanie habilitacyjne, mimo swoich licznych odrębności w stosunku do ogólnego postępowania administracyjnego, jest takim właśnie postępowaniem, dlatego Komisja UŁ dążyła do uzyskania całokształtu materiału dowodowego, aby przeprowadzona ocena była kompletna, rzetelna i zgodna z wyrażoną w art. 7 k.p.a. zasadą prawdy obiektywnej.

Wracając natomiast do ww. pisma, podniesiono w nim również, że jeżeli wskazana została potrzeba powołania komisji habilitacyjnej w nowym składzie, to – zdaniem pełnomocnika Habilitanta – należy przez to rozumieć, że w ramach toczącego się już i w znacznym stopniu przeprowadzonego postępowania funkcje tego składu są ograniczone, mając w istocie na celu przygotowanie opinii dla Komisji UŁ, która to komisja ma dokonać rozstrzygnięcia zgodnie ze wskazaną dyrektywą RDN.

Pismem z 21 lipca 2023 r. skierowanym do pełnomocnika dr. Maruchina ponownie zwrócono się z prośbą o przesłanie materiałów wskazanych w piśmie z 7 lipca 2023 r., wyjaśniając, że materiały, o których w nim mowa, nie zostały przekazane UŁ ani przez RDN ani przez UW r, co uzasadnia potrzebę zwrócenia się o nie do Habilitanta, gdyż w innym razie dalsze procedowanie sprawy nie będzie możliwe. Ostatecznie Habilitant nie zadośćuczynił wezwaniom zawartym w obu wymienionych wyżej pismach. Pismem z 20 września 2023 r. jego pełnomocnik przekazał natomiast do wiadomości Przewodniczącej Komisji UŁ kopię pisma Przewodniczącego RDN, prof. Grzegorza Węgrzyna, w którym jego Autor przedstawił m.in. stanowisko, zgodnie z którym żądanie UŁ przedłożenia przez stronę (Habilitanta) dodatkowej dokumentacji, jak i podejmowane przez UŁ działania zmierzające do zgromadzenia dodatkowego materiału dowodowego, w tym także recenzji oraz opinii komisji habilitacyjnej, wzbudzają wątpliwości i mogą nie znajdować podstaw zarówno w przepisach rangi ustawowej, jak i podjętych na podstawie upoważnienia zawartego w art. 221 ust. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce uchwałach. Tego typu działanie może być również postrzegane jako pozorne i powodujące przewlekłość jego prowadzenia.

Mając na uwadze, że pomimo wezwań do uzupełnienia materiału dowodowego, Habilitant tego nie uczynił, a ponadto kontestował możliwość prowadzenia postępowania wyjaśniającego poprzez powołanie nowej komisji habilitacyjnej, w tym posiłkując się w tym zakresie stanowiskiem przewodniczącego RDN, Komisja UŁ znalazła się w sytuacji, w której przyszło jej procedować w oparciu o ograniczony materiał dowodowy i przy uwzględnieniu opinii dotychczasowej Komisji habilitacyjnej. W tym stanie rzeczy Komisja UŁ uznała więc za właściwe odstępianie od dalszych prób powołania nowej komisji habilitacyjnej, szczególnie że RDN zaniechała zmiany w zakresie zaproponowanego wcześniej jednego z jej potencjalnych członków, który uczestniczył we wcześniejszym postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr. Wojciechowi Maruchinowi.

W powyższym kształcie sprawa stała się następnie przedmiotem dyskusji na posiedzeniu Komisji UŁ w dniu 24 listopada 2023 r. W posiedzeniu, poza jej stałymi członkami, na zaproszenie Przewodniczącej Komisji UŁ, udział wzięli także członkowie Komisji habilitacyjnej procedujący na etapie, gdy podmiotem habilitującym był Uniwersytet Wrocławski, tj.: prof. dr hab. Andrzej Gomułowicz – przewodniczący Komisji habilitacyjnej, dr hab. Katarzyna Kopyściańska, prof. UW r – sekretarz Komisji, prof. dr hab. Wiesława Miemieć – członek Komisji oraz dr hab. Tomasz Nowak – recenzent.

W toku przedmiotowej dyskusji zreferowany został dotychczasowy stan faktyczny sprawy, a następnie wypowiadali się uczestnicy posiedzenia. Szczegółowy zapis dyskusji zawarty jest w wyciągu z posiedzenia Komisji znajdującym się w aktach postępowania, natomiast z punktu widzenia wpływu na wynik sprawy należy odnotować przede wszystkim wypowiedzi trojga uczestników dyskusji, tj. Pana

prof. dr. hab. Andrzeja Gomułowicza, Pani dr hab. Katarzyny Kopyściańskiej, prof. UW r oraz dr hab. Magdaleny Sieniuc, prof. UŁ.

W odniesieniu do wypowiedzi Pana prof. Andrzeja Gomułowicza, podkreślenia wymaga, iż szczegółowo przedstawił on przebieg kolokwium habilitacyjnego kwestionowanego przez odwołującego się. Wskazał m.in., że w jego ocenie, Habilitant nie sformułował w pracy ani jednej hipotezy, a także ani jednej tezy badawczej. Podobnie nie znaleźli jej wszyscy recenzenci. Prof. Gomułowicz podkreślił, że na żadne z zadanych w trakcie kolokwium pytań nie otrzymał odpowiedzi. Dodał, że przed przystąpieniem do głosowania nad opinią, wyraził stanowisko, iż Komisja habilitacyjna musi zdecydować, czy poziom wiedzy Habilitanta, który w jego ocenie jest kompromitujący, może stanowić podstawę do nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych. Prof. Gomułowicz jednoznacznie uznał także, że praca dr. Maruchina nie jest monografią, bo nie zawiera tez i hipotez badawczych, które ukierunkowują i porządkują proces badawczy, prowadząc do rozwiązania problemu badawczego. Ponadto wskazał, że tytuł pracy nie jest spójny z jej treścią, ani z konstrukcją poszczególnych rozdziałów.

W ocenie Pani dr hab. Katarzyny Kopyściańskiej, prof. UW r, przewodniczący Komisji habilitacyjnej zadbał, by rzetelnie przeprowadzić całe postępowanie, o czym miał świadczyć choćby czas trwania posiedzenia Komisji habilitacyjnej. Pani Profesor uznała, że zadane Habilitantowi pytania dotyczyły tematu dysertacji Habilitanta i należały do rudymenarnych zagadnień, bez których nie można mówić o znaczącym wkładzie w rozwój dyscypliny nauki prawne. Z tych przyczyn, zdaniem Pani Profesor, podjęta została przez Komisję habilitacyjną uchwała o takiej a nie innej treści. Podkreśliła również, że każdy z członków ww. Komisji dochował należytej staranności i uczynił to w najwyższym stopniu.

Zdaniem Pani dr hab. Magdaleny Sieniuc, prof. UŁ, skoro Habilitant nie potrafi w swojej pracy postawić tezy badawczej, to trudno mówić, że mamy do czynienia z prawidłowo sporządzonym głównym (podstawowym) dowodem w sprawie. Ponadto, w ocenie Pani Profesor, nie ma powodów, aby kwestionować dotychczasową opinię Komisji habilitacyjnej, a wszystkie dotychczas zgromadzone w sprawie dowody ukierunkowują rozstrzygnięcie negatywnie co do możliwości nadania stopnia doktora habilitowanego.

Przenosząc powyższe na grunt przepisów ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zauważyć należy, że zgodnie z art. 221 ust. 12 ww. aktu, na podstawie uchwały, o której mowa w ust. 10 (uchwała komisji habilitacyjnej – przyp. Komisji UŁ), podmiot habilitujący, w terminie miesiąca od dnia jej otrzymania, nadaje stopień doktora habilitowanego albo odmawia jego nadania. Podmiot habilitujący odmawia nadania stopnia, w przypadku gdy opinia, o której mowa w ust. 10, jest negatywna. W niniejszej sprawie, z uwagi na to, że jest ona rozpoznawana ponownie, na skutek uwzględnienia odwołania przez RDN, zdanie pierwsze ww. przepisu nie znajduje zastosowania. W odniesieniu zaś do normy zawartej w zdaniu 2. należy podkreślić, że w doktrynie wyrażany jest pogląd, iż „(...) przepisy PrSzkolWyżN wprowadziły mechanizm, który częściowo ogranicza możliwość merytorycznego rozpoznania sprawy przez podmiot habilitujący. W przypadku bowiem, gdy opinia komisji habilitacyjnej jest negatywna, stopień doktora habilitowanego nie może zostać nadany (ust. 10) i podmiot habilitujący jest tą opinią związany. (...) W zamyśle ustawodawcy mechanizm ten ma mieć charakter projakościowy w obszarze procedur awansu naukowego (uzasadnienie do projektu ustawy, druk sejmowy Nr 2446, Sejm VIII kadencji, s. 50 i n.)” – zob. P. Pokorny, P. Waszkiewicz [w:] Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz, red. A. Jakubowski, Warszawa 2023, s. 735.

W toku dyskusji w dniu 24 listopada 2023 r. Przewodnicząca Komisji UŁ poinformowała uczestników posiedzenia o treści art. 221 ust. 12 ustawy oraz wynikających z niego konsekwencjach. Informację tę powtórzyła również przed przystąpieniem do głosowania, wskazując, że wobec negatywnej opinii Komisji habilitacyjnej odnośnie do wniosku o nadanie dr. Wojciechowi Maruchinowi

stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki prawne, poddana pod głosowanie zostanie uchwała o przyjęciu decyzji odmawiającej nadania ww. stopnia.

W następstwie przeprowadzonego głosowania uzyskano następujące wyniki:

- ogółem uprawnionych do głosowania – 70 osób,
- obecnych uprawnionych do głosowania – 56 osób,
- głosowało – 50 osób,
- głosów nieważnych – 0,
- głosów „za” – 37,
- głosów „przeciw” – 3,
- głosów „wstrzymujących się” – 10.

Wobec przedstawionych wyżej wyników Komisja Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinie nauki prawne podjęła uchwałę o przyjęciu decyzji odmawiającej Panu dr. Wojciechowi Maruchinowi nadania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki prawne.

Przewodnicząca Komisji Uniwersytetu Łódzkiego
do spraw stopni naukowych w dyscyplinie
nauki prawne

dr hab. Monika Bógucka-Felczak, prof. UŁ

Pouczenie:

Od decyzji stronie przysługuje odwołanie do Rady Doskonałości Naukowej. Odwołanie należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji stronie. Odwołanie wnosi się do Rady Doskonałości Naukowej za pośrednictwem Komisji Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinie nauki prawne.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Otrzymują:

1. Dr Wojciech Maruchin za pośrednictwem r.pr. prof. dr. hab. Huberta Izdebskiego,
2. A/a.